

[Justitsministeren.]

stemmelser siger kun, at den, der ved dødsfaldet har mistet en forsørger, kan kræve erstatning herfor, og det tilkommer derfor domstolene at drage den nærmere grænse for erstatningen.

Jeg tror, man kan sige, at vi på dette område er inde i en udvikling, som endnu ikke er afsluttet. Det må således, så vidt jeg kan se, anses for fastslået i retspraksis, at der kan gives erstatning for tab af forsørger, ikke alene hvis hustruen har haft indtægt ved arbejde uden for hjemmet, men også hvis hun arbejder i mandens bedrift, f. eks. på en landejendom, og de domme, der foreligger på dette område, udelukker på ingen måde, at man kan gå videre og altså tillægge erstatning, også hvor hustruen alene har haft sit arbejde i hjemmet. Det er jo i øvrigt det, dommen fra Stubbekøbing har gjort, selv om man ikke gav en egentlig erstatning for tab af forsørger, men kun godtgørelse for forstyrrelse eller ødelæggelse af stilling og forhold.

Jeg vil som min egen opfattelse gerne tilføje, at jeg er enig med de juridiske forfattere, der gør sig til talsmænd for, at man burde tage skridtet fuldt ud og tillægge manden en egentlig erstatning for tab af forsørger i disse tilfælde. Jeg kan ikke se, at de lovregler, vi har, er til hinder herfor. Hustruens død vil i vore dage, hvor fremmed hjælp er vanskelig at skaffe og langt mere bekostelig end før i tiden, i de allerfleste tilfælde betyde et føleligt økonomisk tab for manden, og det er derfor mit håb, at domstolene vil føre den udvikling videre, som man allerede er inde på.

Hanne Budtz: Jeg takker den højtærede minister for besvarelsen, som jeg synes var meget positiv, og som jeg er meget tilfreds med. Ikke desmindre ville det måske trods alt være rigtigt for at fremme den domstolspraksis, som man gerne vil se i lignende tilfælde, som jo beklageligvis ikke kan undgås, at lade den siddende kommission tage sig af spørgsmålet for på

den måde at tydeliggøre det i stedet for at overlade det til den højtærede justitsminister at tage eventuel stilling nu eller senere.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg har på forhånd den opfattelse, at det næppe er igennem ægteskabslovgivningen, dette forhold skal reguleres. Når spørgsmålet om ændring af erstatningsreglerne og dermed lovgivningen herom bliver taget op, ville det være rimeligt — hvis ikke udviklingen forinden har ført i den retning, som det ærede medlem og jeg anser for rigtig — da at tage problemet op.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Poul Møller** til indenrigsministeren:

„Vil indenrigsministeren i henhold til § 19, stk. 3, i folketingets forretningsorden give tinget en redegørelse for civilforsvarets nuværende tilstand og for, hvilke foranstaltninger der påtænkes eller er truffet for at beskytte befolkningen imod virkninger af radioaktivt nedfald og i katastrofetilfælde?“

Poul Møller: Siden dette spørgsmål blev rejst under åbningsdebatten, har det fået en endnu mere aktuel motivering, end det oprindeligt havde. Jeg tænker her på de atomsprængninger, der har fundet sted i den seneste tid, og jeg tror, at vi alle i tinget er enige om at fordømme de sprængninger, der nu finder sted i Sovjetunionen, eksplosioner, der kan påføre hele menneskeheden en fare, og som vel må betragtes som en forbrydelse mod menneskeheden.

Det er ganske oplagt, at den danske regering og folketinget er enige om deres holdning over for atomsprængninger både i vest og i øst, og at vi ønsker, at disse bliver forbudt og afskaffet ved en traktat. Der er imidlertid ikke meget, som tyder på, at der i den nærmeste tid vil blive mulighed for at afslutte en traktat, der kan befri os for denne frygt for atomvåben i hvert tilfælde